

Дорогі друзі!

Щиро вітаю Вас із початком нового навчального року та Днем знань!

Для кожного з нас цей день надзвичайно важливий, оскільки знаменує початок нового етапу життя, адже хтось уперше піде до садочка, сяде за парту або відкриє двері омріяного університету.

Сьогодні російська агресія ставить перед нами низку викликів, проте зберігаймо непохитну віру в Збройні Сили України, силу нашого духу й здатність подолати будь-які перешкоди! Упевнена, що разом ми впораємося з усіма випробуваннями, станемо більш освіченими, відповідальними й витривалими. Адже допоможуть нам у цьому викладачі, які щедро діляться своїми знаннями й виховують справжніх патріотів України!

Зичу всім миру, здоров'я, підкорення нових вершин, натхнення на творчому шляху, наполегливості, терпіння, мудрості та родинного тепла! Нехай у новому навчальному році реалізуються найсміливіші плани та здійсняться найзаповітніші мрії!

З повагою, Галина КИРИЧУК

3 ДНЕМ ЗНАНЬ

2024

Свято першокурсників

Один із найславетніших навчальних закладів України – Житомирський державний університет імені Івана Франка – 2 вересня радо вітає 1643 першокурсників різних рівнів у родині Франківців!

Протягом наступних років вони будуть здобувати освіту за 42-ма освітніми програмами, 3-ма освітніми ступенями, у складі 5-ти факультетів і 3-х навчально-наукових інститутів.

На урочистості завітали адміністрація університету, керівники навчальних підрозділів, почесні професори, викладачі, батьки та наші першокурсники. Розпочалися вони з вшанування пам'яті ГЕРОІВ та безмірної вдячності хоробрим воїнам ЗСУ, завдяки подвигам яких сьогоднішнє свято стало можливим.

Традиційно здобувачі старших курсів урочисто винесли Прапор України та Житомирського державного університету імені Івана Франка, провели парад штандартів факультетів та навчально-наукових інститутів. Разом із заслуженим артистом України Олександром Яремчуком виконали гімн нашої Батьківщини.

Привітав першокурсників проректор з навчально-методичної та виховної роботи Володимир Чумак, подякувавши за довіру батькам і студентам та наголосивши на важливості свідомого навчання, бо на плечах їх покоління лежить відновлення нашої України. З вірою в кожного йдемо в новий навчальний рік.

До студентів-першокурсників

звернулась голова студентського братства Вероніка Богінська: «Бажаю вам впевненості в собі, сміливості брати на себе виклики та відчувати справжнє задоволення від навчання. Пам'ятайте: цей час у вашому житті не лише про здобуття знань, а й про зростання, саморозвиток та знаходження свого шляху. Вірте в себе, сміливо йдіть до мети і не бійтеся помилок, адже саме вони часто стають найкращими вчителями!»

Директори і декани провели

першокурсників в аудиторії, в яких вони здобудуть не тільки гарні знання, а й знайдуть добрих друзів, колег і однодумців. Молодь уже в новому статусі студента ЖДУ імені Івана Франка пішла знайомитися зі своїми однокурсниками, науково-педагогічним колективом, кураторами.

Уже зовсім скоро першокурсники повністю зануряться в атмосферу навчання і насиченого студентського життя.

Прес-служба університету

200 балів з НМТ

Ліцеїстки Наукового ліцею Житомирського державного університету імені Івана Франка отримали 200 балів з окремих предметів. Це учениці 11-А Мілана Скок та Дар'я Сокирка, які отримали найвищий бал з української мови, Анастасія Кур'ята та Поліна Лимар – з англійської мови.

Редакція вирішила поспілкуватися з дівчатами та поставити їм декілька запитань. На жаль, ми не змогли здзвонитися з усіма. Розмова відбулась з Міланою Скок, яка отримала 200 балів з української мови, та Поліною Лимар, яка отримала 200 балів з англійської мови. Ось які питання наш кореспондент поставила їм:

цьому. Приділяйте час іншим аспектам життя та відпочинку.

Дар'я Сокирка

Л.П.: – Регулярно проходить тести по підготовці, розділити підготовку на блоки, наприклад: граматики, лексика та читання, практикуватися. По можливості спілкуватися, читати та слухати англійською.

– Чи допомогло при вступі до університету те, що Ви отримали 200 балів?

С.М.: – Допомогло, навіть дуже.

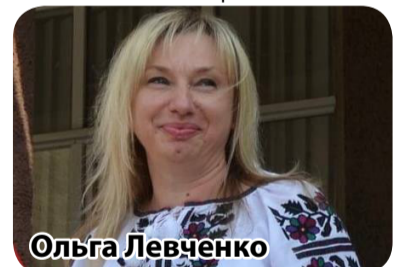
Л.П.: – Дуже допомогло.

– У який університет Ви вступили та на яку спеціальність?

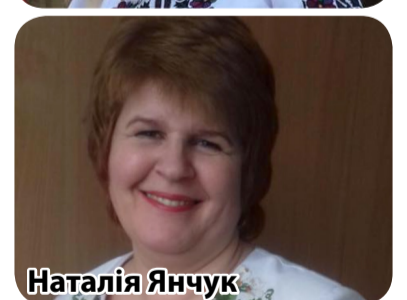
С.М.: – Вступила до Житомирського державного університету імені Івана Франка на соціально-психологічний факультет на спеціальність «Психологія».

Л.П.: – Вступила до Житомирського державного університету імені Івана Франка до ННІ іноземної філології на спеціальність «Англійська мова та література в закладах середньої освіти».

Звичайно, що ми не могли не поставити кілька запитань вчителям наших 200-бальниць, які навчали їх українській та англійській мовам – Наталії Янчук, завучу ліцею, та Ользі Левченко, викладачів кафедри англійської мови та прикладної лінгвістики ННІ іноземної філології.

Ольга Левченко

Наталія Янчук

– Як вчилися дівчата?

Н.Я.: – Дівчата показували належний рівень знань з української мови, вони прагнули підвищити свій рівень знань та цілеспрямовано навчалися.

О.Л.: – Одні з найкращих студенток в 11-А, продемонстрували гарні знання з профільного предмету.

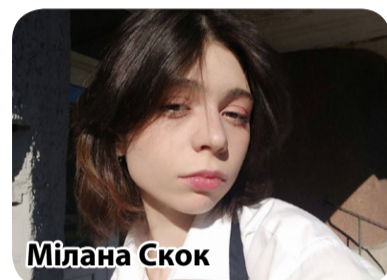
– Як у них були оцінки?

Н.Я.: – Проходили тестові завдання формату НМТ за минулі роки, різносторонньо готувалися до екзамену.

О.Л.: – Оцінки були високі, були відмінницями.

– Чи займалися додатково ці учениці на курсах?

О.Л.: – Займалися додатковою підготовкою, також готувалися самостійно, тому отримали такі високі бали.

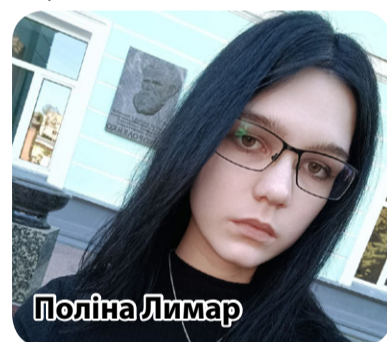

Мілана Скок

– Як ви готувалися до НМТ?

С.М.: – Готувалася в Науковому ліцеї, додатково проходила безкоштовні online-курси підготовки до національного мультипредметного тестування, які були відкриті в ЖДУ, також самостійно готувалася.

Л.П.: – Проходила пробні тести, спілкувалася з іноземцями, читала книжки англійською та слухала музику тією ж мовою.

Поліна Лимар

– Чи займалися з репетитором?

С.М.: – Не займалася з репетитором.

Л.П.: – Не займалася з репетитором і не проходила курси

– Чи очікували Ви, що отримаєте 200 балів?

С.М.: – Не очікувала, тому що готувалася самостійно.

Л.П.: – Здогадувалася, та все одно було досить неочікувано.

– Чи важкі були завдання і яке було найважчим?

С.М.: – Завдання були зрозумілі і не дуже важкі.

Л.П.: – Неважкі, легко справилася з ними.

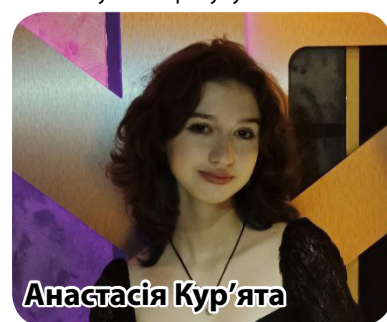
– Що мотивувало Вас старанно готуватися до екзамену та хто був Вашою підтримкою?

С.М.: – Мотивувала підтримка сім'ї та друзів.

Л.П.: – Мама та вчителька з англійської мови, мотивувало бажання вступити на бюджет.

– Які поради по підготовці до екзамену Ви могли б дати випускникам?

С.М.: – Не переймайтеся стосовно екзамену та не фокусуйтеся лише на

Анастасія Кур'ята

Перше засідання вченої ради

Перше у новому навчальному році засідання Вченої ради нашого університету відбулося 30 серпня.

Під час засідання обговорювалися питання та ухвалювалися рішення щодо організації освітнього процесу в університеті, наукової та виховної діяльності.

За гарною традицією на початку засідання проректор з навчально-методичної та виховної роботи Володимир Чумак вручив дипломи докторів філософії молодим науковцям, захист

дисертаційних робіт яких здійснювався у спеціалізованій вченій раді Житомирського державного університету імені Івана Франка:

Євгенію АНТОНОВУ – асистенту кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій;

Олександрову ДОВГОПЯТОМУ – асистенту кафедри математичного аналізу, бізнес-аналізу

та статистики;

Юлії КЛИМОВИЧ – викладачці кафедри міжкультурної комунікації та іншомовної освіти;

Анні САВИНІЙ – викладачці кафедри англійської філології та перекладу;

Катерині КРОТЮК – асистентці кафедри соціальної та практичної психології.

Щиро вітаємо колег! Успіхів у втіленні

професійних задумів та розбудові української науки!

Відділ кадрів, прес-служба університету

Фотозвіт за посиланням:
<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1044679940997990&set=pcb.1044683170997667>

Європейські стандарти в українській освіті

Міністерство освіти на науки планує зменшити кількість освітніх галузей майже втричі. Уряд вже ухвалив рішення, яке наблизить українську освіту до європейської.

Освітні галузі в усіх європейських університетах визначають за Міжнародною стандартною класифікацією освіти (МСКО). Їх загальна кількість – 10, а в Україні — 28! У даному випадку більше не означає краще. Невідповідність українських освітніх напрямів європейським ускладнює життя українському студентству.

Зокрема, в академічній мобільності. Якщо хтось з вас,

шановні читачі, потрапляв на програми обміну, то ви знаєте, з якими проблемами стикається студент. Здається, що найскладніше завдання – знайти в Європі університет для навчання, але по факту потрібно пройти ціле коло бюрократичних узгоджень лише для того, щоб українську освіту визнали в європейському університеті.

Гармонізація освітніх галузей допоможе уникнути

бюрократичної тяганини, спростить вступ до європейських університетів на магістратуру або програму обміну.

Українська освіта має адаптуватися до європейської. Вступати за новими стандартами студенти почнуть уже наступного року.

Як зміняться освітні галузі — на інфографіці.

Андрій Близняк

Як зміниться перелік освітніх галузей

Гармонізуємо українську освіту з європейською

Було:

- Освіта / Педагогіка
- Культура і мистецтво
- Гуманітарні науки
- Богослов'я
- Соціальні та поведінкові науки
- Інформаційні технології
- Журналістика
- Управління та адміністрування
- Право
- Біології
- Природні науки
- Транспорт
- Виробництво та технології
- Ветеринарія
- Математика та статистика
- Механічна інженерія
- Електрична інженерія
- Хімічна інженерія та біоінженерія
- Цивільна безпека
- Міжнародні відносини
- Виробництво та технології
- Аграрні науки та продовольство
- Архітектура та будівництво
- Електроніка, автоматизація та електронні комунікації
- Соціальна робота
- Охорона здоров'я
- Сфера обслуговування
- Публічне управління та адміністрування
- Воєнні науки, національна безпека, безпека державного кордону

Стане:

- Освіта
- Культура, мистецтво та гуманітарні науки
- Соціальні науки, журналістика та інформація
- Бізнес, адміністрування та право
- Інформаційні технології
- Природні науки, математика та статистика
- Інженерія, виробництво та будівництво
- Охорона здоров'я та соціальне забезпечення
- Транспорт та послуги
- Безпека та оборона
- Сільське, лісове, рибне господарство та ветеринарна медицина

Вони віддали своє життя

29 серпня – День пам'яті захисників України, які загинули в боротьбі за незалежність, суверенітет і територіальну цілісність України. Цей день встановлено Указом Президента України від 23 серпня 2019 року № 621 для увічнення героїзму військовослужбовців і добровольців, котрі віддали життя за Батьківщину.

Від княжих часів та козацьких звичаїв в Україні віддають найвищі почесні воїнам, полеглим за волю народу. Збереження і гідне вшанування їх пам'яті є обов'язком держави і кожного з нас.

Франківці з перших днів війни стали на захист Батьківщини. З болем в серці можемо сказати, що деякі віддали найцінніше – життя – за свободу, незалежність та цілісність України.

На сайті університету відкрито сторінку пам'яті, присвячену випускникам, які віддали своє життя за Україну: <https://zu.edu.ua/memorybook.html>

ІСТОРИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

ВЕРЕМІЙ Дмитро Васильович
ДАНИЛЬЧУК Сергій Борисович
ДОВГІЙ Максим Олександрович
ЗАБРОДСЬКИЙ Андрій Михайлович
МАТЮШЕНКО Владислав Анатолійович

ПАВЛЮК Іван Валерійович
ПАПІЖУК Мирослав Вікторович
ПІВОВАРОВ Віталій Вадимович
ЩЕРБАТЮК Роман Олексійович

ФАКУЛЬТЕТ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ І СПОРТУ
БЕРДИЧЕВСЬКИЙ Василь Васильович

ВІНІЧУК Іван Володимирович
ГОРОДНІЙ Юрій Вікторович
ДУДАЙ Віталій Вікторович
ЛАВРЕНЮК Володимир Володимирович
ЛИТВИНЧУК Дмитро Юрійович
ОЧЕРЕТНЮК Олександр Володимирович
РУБАН Михайло Анатолійович
РУДЮК Володимир Олександрович

ПРИРОДНИЧИЙ ФАКУЛЬТЕТ
БОЯРЕНКО Олександр Васильович
ГОНЧАРУК Віктор Васильович

МІЩЕНКО В'ячеслав В'ячеславович

ФІЗИКО-МАТЕМАТИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

ОСТАПЕНКО Вадим Петрович
СІВОЗДРАВ Микола Анатолійович
ТОРГОНСЬКИЙ Дмитро Валентинович

ІНІ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ
БОЛОШКЕВИЧ Денис Юрійович
ІНІ ФІЛОЛОГІЇ ТА ЖУРНАЛІСТИКИ
КРИЗЬСЬКИЙ Андрій Юрійович

У Музеї університету створено частину експозиції, присвячену пам'яті загиблих випускників, у якій представлені фото Героїв та наслідків бомбардувань Житомира. На жаль, експозиція поповнюється...

Ми пам'ятаємо кожного, безмежно цінуємо неоціненний внесок у Перемогу.

Світла пам'ять...

Прес-служба університету

Вийшла у світ книга спогадів про наш університет

Нещодавно, на сайті «ЖГПИ. Сайт випускників Житомирського державного педагогічного інституту імені Івана Франка в Центральній Азії» (<https://www.jitomir.com>) з'явився пост про книгу спогадів випускників нашого університету, які живуть в Узбекистані. Пропонуємо вашій увазі цей пост мовою оригіналу

«Дорогие франковцы! 18 августа в издательстве «Қызмет» г. Шымкент была издана Книга воспоминаний выпускников из Узбекистана «Житомир – дороги жизни выпускников ЖГПИ». Поздравляем! Мы безгранично рады за вас! Мы гордимся вами, наши узбекские братья и сестры! Авторы-составители Талип Бабаев и Карабек Баисов. В подготовке материалов приняли участие Мияссар Ахроркулова, Омар Утетилеуов и Бейсенбек Дуйсеев.

В книге представлены воспоминания выпускников из Узбекистана и Казахстана, которые в далекие 60-е годы выехали учиться в Украину из Узбекистана. Студенты из Узбекистана обучались в Житомирском государственном педагогическом институте имени Ивана Франка с 1966 по 1975 год. За это время в Житомире прошли обучение около 200 студентов.

Оригинальная идея книги состоит в том, что героями рассказов являются сами же авторы. Одним словом, это будет интересно читать всем нам.

Еще раз радуемся за наших старших братьев и сестер, которые издали книгу, тем самым оставили память о своей молодости, о своих студенческих годах в Украине, в городе Житомир.

И самое главное то, что эта книга является выражением особой благодарности и любви, доброй памяти к

родному вузу – ЖГПИ, ныне Житомирскому государственному университету имени Ивана Франка»

Прес-служба університету

УДК 378
ББК 74.58
Б12

Бабаев Талип, Баисов Карабек. Житомир – дороги жизни выпускников ЖГПИ. – Шымкент: «Қызмет» баспасы, 2024. – 644 ср.

ISBN 978-601-81157-7-6

Представлено воспоминания узбекских и казахских выпускников, обучавшихся в Житомирском государственном педагогическом институте имени И. Франка. Составителями собран справочный материал о Житомирском государственном педагогическом институте имени И. Франка, его профессорско-преподавательского состава, воспоминания выпускников о студенческих годах, а также фотографии выпускников всех лет обучения, их трудовой деятельности и их семей. Оригинальная идея состоит в том, что героями рассказов являются сами же авторы, наши современники: учителя, руководители школ, менеджеры разного уровня, а также те, кого вывели на комсомольскую, партийную, государственную работу, те, кому посчастливилось учиться у настоящих профессионалов. Настоящее публицистическое издание представляет интерес для широкого круга читателей.

Подготовили материал: авторы-составители – Бабаев Талип, Баисов Карабек.
Приняли участие в подготовке материалов: Ахроркулова Мияссар, Утетилеуов Умар, Дуйсеев Бейсенбек.

УДК 378
ББК 74.58
Б12

ISBN 978-601-81157-7-6

© Бабаев Т., Баисов К., 2024
© «Қызмет» баспасы, 2024

Франківська родина зустрічає нових десятикласників

Науковий ліцей Житомирського державного університету імені Івана Франка із радістю зустрів своїх нових учнів - цюгорічних десятикласників. Перший дзвоник пролунав для них 2 вересня. 143 учні продовжать навчання у п'яти класах за 4-ма профілями: хіміко-біологічним, фізико-математичним, філологічним та історико-правовим.

Свято відбулося завдяки незламності тих, хто бореться за Україну на фронті та в тилу. Ліцеїсти, їх батьки, керівництво ліцею та університету вшанували пам'ять тих, хто віддав життя за Україну і наше майбутнє хвилиною мовчання.

Було представлено керівництво університету імені Івана Франка та Наукового ліцею. Ведучі запросили учнів десятих класів разом із їхніми класними керівниками. Класні керівники зі своїми учнями урочистою ходою пройшлися майданчиком університету, вишукувались біля корпусу №4, де і познайомились з колегами з 11-х класів та вчительським колективом. Було внесено прапор України та прапор Житомирського державного університету імені Івана Франка. Відтепер ліцеїсти стали частинкою франківської родини. Прозвучав державний гімн.

Привітали нових ліцеїстів ректор з навчально-методичної та виховної роботи Володимир Чумак та директор Наукового ліцею Віктор Рудницький.

Президент Наукового ліцею учень

11-го класу Євген Романюк звернувся до десятикласників із привітанням з нагоди початку нового навчального року: «Проведіть цей навчальний рік у задоволення, створюючи багато нових спогадів. І, найважливіше, хочу побажати вам покращувати себе, щоб могли пишатися собою і тим шляхом, який пройшли».

Ліцеїсти отримали безцінний подарунок – особистий прапор – від викладача університету, бійця ЗСУ, солдата 138-го батальйону Територіальної оборони Збройних Сил України 115-ої бригади з позивним «ДЄД», кандидата педагогічних наук,

доцента Олександра Борейка, який зауважив: «Кожен день, кожен тиждень, кожен рік. І так уже два з половиною роки наші захисники достойно тримають рубежі нашої Батьківщини. У вас є час – години, хвилини, дні – використовуйте його, щоб навчитися, побачити, зрозуміти, відчути все прекрасне, що ми маємо втілити у нашій державі. У вас є час – використовуйте його з користю».

За традицією, наприкінці свята, було виконано гімн Житомирського державного університету імені Івана Франка.

Анна Девізорова

Проект DigiFled

В серпні викладачі кафедри англійської мови та перекладу ННІ іноземної філології Марина Полховська, Тетяна Пушкар та Юлія Лисецька відвідали місто Тампере (Фінляндія) з навчальним візитом. Керівник робочої групи, директор ННІ іноземної філології Марина Полховська розказала нашому кореспонденту про поїздку, про проект та плани своєї групи.

– Що таке проект DigiFled? У чому його суть? Він для студентів чи викладачів? Як Ви потрапили у цей проект?

– Проект DigiFled передбачає модернізацію університетських освітніх програм з іноземних мов на основі інтеграції з інформаційними технологіями. В рамках проекту передбачено створення онлайн-університету та онлайн-курсів для покращення знань студентів. Проект був запущений 1 січня 2024 року. Житомирський державний університет імені Івана Франка став одним з партнерів поряд з трьома європейськими закладами вищої освіти – Університетом Тампере з Фінляндії, університетом Мейнута з Ірландії та університетом Західної Македонії з Греції. Проект спрямований на удосконалення освітніх програм з викладання іноземних мов і, звісно, призначений для студентів та викладачів. До участі у проекті ми отримали запрошення від національного координатора – Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна – та з радістю приєдналися.

– Чи встигли Ви з'ясувати для себе як і чим відрізняється освіта в Фінляндії від української освіти?

– Я особисто була на зустрічах з університетом Тампере двічі і мені дуже сподобалась матеріальна база закладу. Студенти, окрім навчання, мають багато факультативних занять. Для студентів-першокурсників передбачено два тижні ознайомлення з університетом і зі своїми групами, що дуже допомагає їм краще влитись в атмосферу нового навчального процесу. І я хотіла, щоб в нас впровадили подібні зміни, щоб першокурсники почувалися краще серед нових для себе людей.

– Які зміни Ви хотіли б побачити у нас і чи вважаєте Ви їх корисними для нашого суспільства?

– Мені здається, що деякі зміни в нас вже почалися. Ми мали можливість ознайомитись з курсом технології письмового перекладу та навчальної практики з техніки письмового

перекладу. Конкретно для нашої кафедри буде досить доречним впроваджувати програму роботи з інформаційними технологіями.

– Чи брали Ви участь у роботі з тамтешніми студентами?

– На жаль, наш проект цього не передбачає. – Які поради нашим викладачам Ви могли б дати?

– Думаю, що наші викладачі досить досвідчені і не потребують поради, тому що вони знають напрям своєї роботи, до чого прагнуть. Ми всі знаходимося в цьому просторі, завдяки якому знаємо, що може бути цікавим та актуальним для наших студентів.

– Що вас найбільше вразило в університеті Тампере?

– Цікавими були доповіді наших колег, дуже сподобалась матеріальна база, котру дає університет, як я вже говорила.

– Як вас приймали? Де ви жили?

– Люди там нас надзвичайно підтримали і розуміють суть нашої війни з Росією, так як самі мають спільні кордони з цією країною. Тому постійно підбадьорювали нас. З такими колегами та друзями в нас все було добре. Для нас влаштували екскурсії містом. Жили в одному з готелів міста.

– Чи була у Вас можливість поспілкуватися у неформальних умовах з викладачами з інших країн? Які враження?

– Так, ми мали можливість поспілкуватись і навіть подружитись з викладачами з університету Тампере Фінляндія, університету Мейнута Ірландія та університету Західної Македонії у Греції. Впевнена, що після проекту ми залишимося близькими друзями.

– Чи буде продовжуватись проект DigiFled?

– Проект розрахований до 2026 року, а потім, за результатами проекту, буде вирішуватись питання його продовження і впровадження новинки.

Аліна Мартинова

Наукове стажування у Словаччині

Доцентка кафедри хімії Наталія Кусяк у період з 1 січня по 31 серпня 2024 року проходила наукове стажування в Інституті геотехніки Словацької Академії Наук (IGT SAS) в рамках національної стипендіальної програми Словацької Республіки для підтримки студентів, аспірантів та викладачів університетів. Наша кореспондентка звернулася до пані Наталії та поставила кілька запитань стосовно стажування.

– Розкажіть нашим читачам про програму національної стипендіальної програми Словацької Республіки для підтримки мобільності студентів, аспірантів та викладачів університетів.

– Створення Національної стипендіальної програми було схвалено Урядом Словацької Республіки у 2005 році. Фінансування відбувається за підтримки Міністерства освіти, науки, досліджень і спорту Словацької Республіки. Дана програма створена задля підтримки мобільності іноземних студентів, докторантів, викладачів вищих навчальних закладів, працівників науки та культури для перебування у словацьких університетах і дослідницьких організаціях. На отримання стипендії можуть претендувати громадяни будь-якої країни світу. Тривалість перебування становить від 1 до 10 місяців.

– Як Ви дізнались про стажування та потрапили в Інститут геотехніки Словацької Академії наук?

– Інформація розміщена на сайті стипендіальної програми у вільному доступі. Там можна ознайомитись з усіма умовами та вимогами для участі у конкурсі. А співпраця з колегами з Інституту геотехніки здійснювалась ще раніше у рамках тематики дослідження, тому програма надала можливість продовжити цю співпрацю.

– Які Ваші враження щодо стажування?

– Від даного стажування залишились лише позитивні враження.

– Ви проводили дослідження за науковим напрямом «Порожністі магнетитові нанота мікросфери як системи адресної доставки протипухлинних препаратів». Це Ваше авторське дослідження чи колективне?

– В рамках тематики наукового стажування дослідження авторське, але, звісно, що в повній мірі воно не може бути проведено лише однією людиною, тому співпраця, обговорення та проведення низки фізико-хімічних досліджень синтезованих матеріалів дозволяє вважати його частково колективним.

– Чи не можете Ви нашим читачам пояснити у чому сенс дослідження? Тому що на сайті, де знаходиться інформація про Ваше стажування, дуже багато незрозумілих наукових термінів.

– Суть дослідження полягає у синтезі композитних матеріалів на основі матричної речовини – магнетиту. Такі композити мають порожнисту структуру, розвинену поверхню і

речовини-модифікатори, які дозволяють адаптувати частинку до біологічного середовища. Одним з основних властивостей їх багатифункціональності є магнітоточливість, що дає можливість керувати їх рухом за допомогою магнітного поля, а також здатність іммобілізувати на своїй поверхні лікарські препарати. Крім синтезу, обов'язковим етапом є вивчення основних характеристик одержаного матеріалу за допомогою фізико-хімічних методів.

– Які джерела фінансування цієї теми?

– Програма стипендіальна. Стипендія, яка фінансується Міністерства освіти, науки, досліджень і спорту Словаччини, покриває витрати на проживання на період стажування.

– Які перспективи має це дослідження?

– Дослідження має як фундаментальний, так і прикладний характер в частині розуміння процесів функціоналізації поверхні наночастинок та іммобілізації лікарських препаратів відповідно.

– Чи матиме Ваше дослідження якийсь внесок у розвиток української медицини?

– Впровадження розробок такого плану є ключовим з цілої низки етапів, починаючи з синтезу і завершуючи доклінічними та клінічними випробуваннями. Переважна більшість досліджень прикладного характеру розрахована на потенційне подальше впровадження.

Єлизавета Данилюк

Міжнародний проєкт в Естонії: нові перспективи для інтернаціоналізації освіти

Літо 2024 року було не тільки спекотним, але й насиченим участю науковців нашого університету у різних міжнародних наукових проєктах. Так, доцентка кафедри економіки, менеджменту, маркетингу та готельно-ресторанної справи Тетяна Боцяна та доцентка кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій Світлана Постова, брали участь у проєкті Estonia-Ukraine: Cooperation in Multilingual Education від EstDev та Посольства Естонії в Україні.

Заходи проходили в Естонській Республіці, в Університеті Тарту з 17 по 21 червня.

Учасники аналізували стратегії інтернаціоналізації університетів Європи, зокрема Естонії та Польщі; використання цифрових технологій для управління проєктами; особливості впровадження інноваційних проєктів; розширили знання про роботу відділу міжнародних зв'язків університету з урахуванням традицій ЄС. Дискусії були сконцентровані на інструментах інтернаціоналізації: відкритій науці, проєктному менеджменту та цифрових технологіях.

Кореспондент нашої редакції зустрівся з Світлоною Постою, деканом фізико-математичного факультету. Ось що вона розповіла:

- Розкажіть нашим читачам більш детально про проєкт Cooperation in Multilingual Education від EstDev.

- Навесні з нами зв'язалася колега із Запоріжжя. Вона поїхала в Естонію і спільно з громадською організацією з естонського університету у Тарту організувала різні види проєктів. Нас залучили до одного з них. Це був проєкт, пов'язаний з подоланням наслідків війни та ковіду – як працювати з дітьми, які постраждали внаслідок військової агресії. В межах цього

проєкту було організовано виїзне стажування представників з різних закладів України в Естонії, в Університеті Тарту.

- Які головні виклики в інтернаціоналізації університетів Ви бачите для України?

- Перш за все, це війна. Ми кожного дня знаходимося в небезпечних умовах. А загалом, це пошук партнерів для спільних досліджень. Інші країни та їх заклади освіти відкриті для нас, просто потрібно вміти шукати!

- Як можна застосувати цифрові технології для управління проєктами в університеті?

- В університеті з цього питання вже ведеться певна робота. В Європі створене єдине цифрове електронне середовище, де кожна людина, зайшовши в свій акаунт, може одночасно побачити, які має пари та подивитися актуальну інформацію про гранти. Ми на шляху до цього!

- Які інновації, з якими ви ознайомились у Тарту, могли б бути корисними для нашого університету?

- Тут, скоріше, не інновації, а підхід до викладача як наукового співробітника. Тобто, науковий співробітник не повинен обмежуватися лише навчальними дисциплінами. Грантова діяльність, участь у різноманітних програмах академічної мобільності,

міжнародних обмінах – це не просто досвід, це налагодження зв'язків.

В Університеті Тарту нам вдалося познайомитися з великою кількістю представників інших закладів вищої освіти, з якими ми підтримуємо контакт і сподіваємося на подальшу співпрацю!

- Які плани щодо співпраці з естонськими та польськими університетами?

- Буквально тиждень тому нам написала пані Олександра, колега із Запоріжжя, що естонські організації зацікавилися нами для проведення ще одного заходу. На мою думку, таких заходів буде ще багато, бо Естонія

дуже відкрита до України. Перше, що мене вразило, на будинках у місті Тарту поряд з естонськими прапорами висять українські.

Тому ми плануємо ще раз подати грант. Він набрав велику кількість балів, але через обмежене фінансування, не виграв. Тому ми будемо його модифікувати та подавати знову.

- Чи плануєте залучати студентів до міжнародних проєктів?

- Так, будемо залучати до співпраці з університетами Прибалтики. У Тарту були представники, ми обмінялися контактами. Я думаю, ми в найближчому майбутньому налагодимо з ними зв'язки. Також там була колега Політехнічного університету у Польщі політехнічного університету, з якою ми проговорили можливі варіанти співпраці, в тому числі і наукові проєкти для студентів.

- Як можна адаптувати естонські моделі управління до українських реалій?

- З естонськими моделями управління ми не зовсім були знайомі. Загальна тенденція, яка поширена в країнах Європейського Союзу – акцент на грантах. Там всі викладачі окрім викладацької діяльності займаються тим, що пишуть гранти, вибирають їх та займаються ними!

Григорій Тимофєєв

Літня школа тренерської майстерності

Викладачка кафедри права та публічного управління, доцент, кандидат юридичних наук Наталія Войтович з 12 по 16 серпня брала участь в Літній школі тренерської майстерності, мета якої – впровадження сучасних тренінгових технологій та освітніх інновацій у сфері професійного навчання публічних службовців.

Здійснювався захід Вищою школою публічного управління спільно з Національним агентством України з питань державної служби за підтримки проєктів міжнародної технічної допомоги: ООН Жінки в Україні, ПРООН в Україні, проєкту Ради

Європи «HELP (Освіта в галузі прав людини для юристів) для України, в тому числі під час війни», GIZ Регіональний фонд «Реформа державного управління у країнах Східного партнерства II», Фонду ООН у галузі народонаселення в Україні, проєкту ЄС «Підтримка комплексної реформи державного управління в Україні» (EU4PAR), національного тренінгового центру з питань запобігання та протидії домашньому та гендерно зумовленому насильству.

Редакція вирішила поговорити з пані Наталією, аби дізнатися більше про Літню школу.

- Ми часто чуємо про державних службовців та звертаємось до них. На сайті університету, де ми побачили інформацію про Літню школу, мова йшла про «публічних службовців». Поясніть нашим читачам – хто такі публічні

службовці, чим вони відрізняються від державних службовців?

- Державні службовці – це ті особи, які представляють саму державу. Вони виконують функції держави. Як правило, вони відносяться до органів виконавчої влади. Якщо ж ми кажемо про публічних службовців, то до них будуть відноситися представники органів місцевого самоврядування, які не належать до органів державної влади. Їм частково можуть бути делеговані функції держави, у відповідності до Закону України «Про місцеве самоврядування». І сюди ж відносяться ті особи, яким держава надала можливість виконувати певні функції – приватні нотаріуси, приватні виконавці.

- Чи багато людей брало участь у даному заході? Хто саме? З яких навчальних закладів чи державних органів?

- Взагалі, там було 5 секцій по

роботі Літньої школи, але я була присутня на програмі, яка стосувалася підготовки державних службовців та службовців органів місцевого самоврядування по питанням доступу до публічної інформації. Ця Літня школа готувала тренерів для подальшої роботи з приводу надання можливості людям надавати запити на публічну інформацію. Нас було близько 30 осіб зі всієї України, серед яких були викладачі вищих навчальних закладів та закладів освіти. Були представники територіальних центрів підвищення кваліфікації для державних службовців, а також працівники обласних державних адміністрацій і місцевих рад.

- Що входило в програму навчання?

- У цю програму навчання входила низка тем:

Міжнародні стандарти в сфері доступу до публічної інформації.

Загальні засади доступу до публічної інформації згідно із законодавством України.

Особливості розгляду інформаційних запитів, організація роботи щодо забезпечення доступу до публічної інформації, розпорядників інформації, у відповідності до Закону «Про доступ до публічної інформації».

Особливості оприлюднення публічної інформації на офіційних веб-сайтах і порталах цих органів.

Загальна характеристика категорії публічної інформації з обмеженим доступом. І, звичайно, особливості обмеження доступу до публічної інформації в час правового режиму воєнного стану.

- Які саме тренінгові технології та освітні інновації Ви вивчали? Розкажіть більш детально.

- З нами працювали тренери, які протягом тривалого часу займаються даною тематикою. Вони є представниками Вищої школи державного управління, діючими адвокатами, а також представниками України в Раді Європи з приводу публічної інформації, які розробляють міжнародні

стандарти по публічній інформації. Програма була дуже насиченою, використовувалось мультимедійне супроводження. Нам видали практичні завдання з міжнародних стандартів, трискладового тесту по публічній інформації, а також ми здійснювали аналіз рішень Верховного суду України, Європейського суду захисту прав людини якраз в плані доступу до публічної інформації.

- Чи використовували Ви вже отримані знання та навички на практиці? Наскільки вони результативні?

- Я провожу заняття як тренер з представниками публічної служби органів державної влади. Під час проведення лекцій чи практичних занять з адміністративного права я також застосовую знання, отримані на цьому тренінгу. Зокрема у таких питаннях – яким чином можна отримати інформацію, що є у відкритому доступі для вирішення своїх власних питань або питань підприємств, установ, організацій.

- Які Ваші враження від Літньої школи тренерської майстерності?

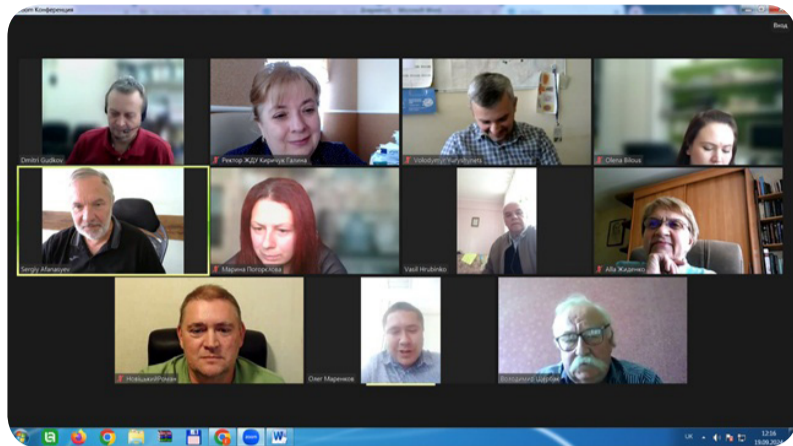
- Найкращі враження, тому що місце проведення було вибрано серед природи, в селищі Козин, яке знаходиться у 20 кілометрах від Києва. Там зібралися дуже цікаві люди, які працюють в сфері державного управління, в сфері державної служби, викладачі, які займаються цими питаннями у своїй викладацькій діяльності. Дуже цікаво було організоване навчання, воно не було перенавантажено. Півтори години ми працювали, потім перерва на каву, після цього ми знову півтори години працювали. Потім був обід. Тобто, нормальний розпорядок роботи для навчання, щоб ми могли опанувати ці знання. І, відповідно, в вечірній час в нас були зустрічі, де ми обговорювали ті питання, які проводились на тренінгу. І закріплювали цей матеріал у розмовах між собою, ділячись досвідом, навичками, знаннями.

Олександра Стецюк

ІХ з'їзд Гідроекологічного товариства України

ІХ з'їзд Гідроекологічного товариства України відбувся 8–20 вересня 2024 року на базі Дніпровського національного університету імені Олеси Гончара.

На з'їзді в рамках науково-практичної конференції обговорили актуальні питання гідроекологічної науки:

1. Гідробіологічні дослідження особливостей структури та функціонування прісноводних та морських екосистем.
2. Моніторинг та методи оцінки стану водних екосистем у контексті змін законодавства та нормативної бази України.
3. Вплив воєнних дій на водні екосистеми.
4. Гідрологічні, гідрохімічні та радіоекологічні дослідження прісноводних та морських екосистем.
5. Фізіолого-біохімічні механізми

адаптації гідробіонтів до змін екологічних чинників.

6. Симбіотичні системи різного рівня у водних екосистемах.

7. Іхтіофауна та водні біоресурси прісноводних і морських екосистем, стратегія її збереження та відновлення.

8. Місце гідроекології в системі вищої освіти та її популяризація.

Дякуємо колегам **Сергію Афанасьєву, Володимирі Юришинець, Роману Новіцькому, Василю Грбінко, Дмитру Гудкову** за організацію, проведення наукового заходу та можливість взяти участь в роботі з'їзду!!!

Прес-служба університету

Фотовиставка, присвячена Володимирі Шинкаруку

У Житомирському державному університеті імені Івана Франка відкрилася фотовиставка, присвячена 70-річчю від дня народження Володимира Шинкарука – поета, прозаїка, композитора, барда-виконавця, заслуженого працівника культури України, почесного громадянина м. Житомира, професора ЖДУ.

На відкриття завітали друзі Володимира Федоровича, викладачі та студенти університету.

Відкрила виставку донька Ірина Шинкарук – доцентка кафедри мистецької освіти, заслужена артистка України.

Гостею заходу стала Світлана Ніконорова – українська бандуристка, співачка та волонтерка.

Український світ проти «руського мира»

Професор кафедри права та публічного управління нашого університету Василь Купрійчук 20 серпня 2024 року взяв участь у роботі круглого столу «Історичний двобій: УКРАЇНСЬКИЙ СВІТ проти "руського мира"».

Захід організований ГО «Національний інститут українознавства» під головуванням проректора з інформаційної роботи та зв'язків з громадськістю, професора Василя Чернеця.

У роботі круглого столу взяли участь голова Наглядової ради Академії президент України Віктор Ющенко, представниця Міністерства культури та інформаційної політики України Інна Павленко, учасники бойових дій, керівники та представники ЗВО.

Нагальними питаннями було вдосконалення системи управління на місцевому та регіональному рівнях, залучення молоді як основного кадрового потенціалу кожного регіону та держави загалом. Учасники мали можливість обмінятися думками та досвідом із знайомими фахівцями та давніми друзями-управлінцями. Прийняли рішення-звернення до

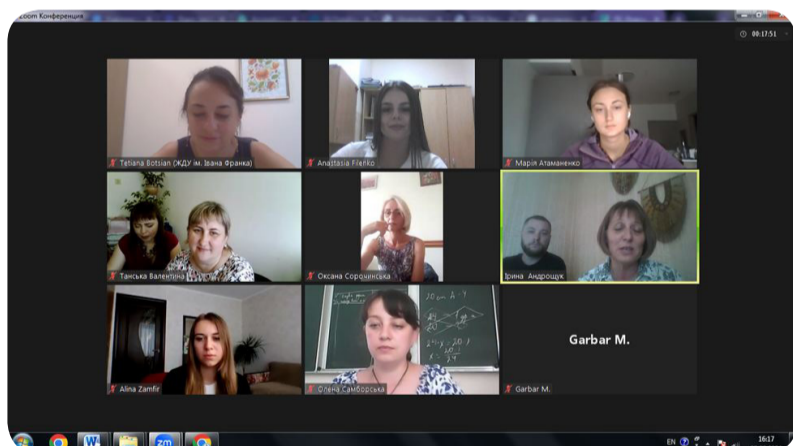
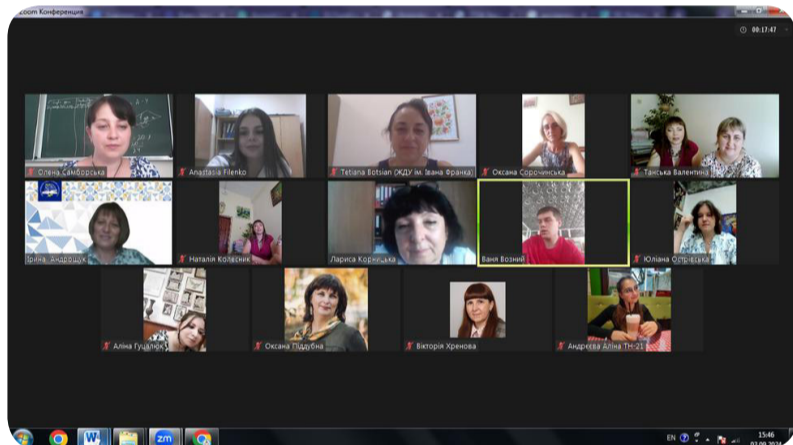
державних інституцій, в якому сформульована ідеологема «українського світу» та шляхи протистояння наративам «руського мира».

Василь Купрійчук представив

також освітні програми у галузі публічного управління та адміністрування, які реалізуються в Житомирському державному університеті імені Івана Франка.

Академічна мобільність

Продовжуємо працювати у темпі розвитку внутрішньої академічної мобільності. Житомирський державний університет імені Івана Франка спільно з Хмельницьким національним університетом розпочинають навчальний рік 2024-2025 з внутрішньої академічної мобільності.

На базі ННІ педагогіки нашого університету 2 вересня 2024 року розпочали реалізовувати програму внутрішньої академічної мобільності здобувачів вищої освіти Хмельницького національного університету. Аналогічно, здобувачі вищої освіти університету імені Івана Франка розпочали реалізовувати програму внутрішньої академічної мобільності в Хмельницькому національному університеті.

Онлайн-зустріч зі здобувачами обох університетів, представниками деканатів та викладачами, що будуть безпосередньо викладати

на освітній програмі, де реалізовуватиметься програма внутрішньої академічної мобільності, відбулась 3 вересня 2024 року.

Участь в програмі академічної мобільності беруть четверо здобувачів першого (бакалаврського) рівня вищої освіти, одна здобувачка другого (магістерського) рівня вищої освіти гуманітарно-педагогічного факультету Хмельницького національного університету та один здобувач другого (магістерського) рівня вищої освіти, двоє здобувачів першого (бакалаврського) рівня вищої освіти навчально-наукового інституту педагогіки Житомирського державного університету імені Івана Франка.

Щиро надіємось на успішну реалізацію програм внутрішньої академічної мобільності та подальшу співпрацю наших закладів.

Прес-служба університету

Літня школа для лідерів цифрової трансформації

Літня школа для лідерів цифрової трансформації в університетах (Digital Transformation Leaders Summer School) пройшла у Львові з 12 по 16 серпня. Навчання було організоване Офісом цифрової трансформації спільно з Офісом інновацій Українського католицького університету для профільних проректорів з цифрової трансформації та керівників ІТ департаментів українських університетів.

Житомирський державний університет імені Івана Франка представляв Володимир Чумак, проректор з навчально-методичної та виховної роботи.

До навчання долучилися 29 учасників із 17 українських ЗВО: Харкова, Дніпра, Києва, Маріуполя, Донецька, Херсона, Львова, Житомира, Луцька, Чернівців, Івано-Франківська та Рівного. Генеральним спонсором школи виступила компанія Lenovo.

Метою школи було навчити успішно впроваджувати інформаційні системи – електронного документообігу, CRM, API у ЗВО, а також допомогти

застосовувати сучасні методології у роботі, такі як Design Thinking, Сунефін, Lean та Agile для управління проектами цифрової трансформації.

Учасники ознайомилися з інструментами ефективного взаємодії із зацікавленими сторонами під час впровадження нових інформаційних систем. Вони також детально вивчили основні аспекти цифрової трансформації, зосереджуючи увагу на практичних прикладах та інструментах, які використовують в УКУ.

Фотозвіт за посиланням:

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1038221124977205&set=pcb.1038221744977143>

Спорт — це сила, краса та здоров'я

На факультеті фізичного виховання і спорту ЖДУ навчається Кирило Лампіцький — призер та переможець чемпіонатів України, учасник чемпіонату Європи з легкої атлетики. Зараз має норматив на чемпіонат світу серед учасників його віку.

— Кирило, розкажіть, з чого все починалось? Як Ви почали займатись легкою атлетикою?

— Легкою атлетикою я почав займатись ще з 9-ти років. В секцію мене привела мама. Вона теж у свій час займалась атлетикою.

— Яка дисципліна легкої атлетики Вам подобається найбільше? Чому?

— Найбільше імponує мені біг з бар'єрами, зараз я ним займаюсь. Подобається тому, що це захоплюючий та інтригуючий вид спорту. Спортсменам потрібно подолати 10 бар'єрів до фінішу. Може і таке статися, що лідер може спіткнутися або зачепитися і впасти.

— А чи траплялась така ситуація з Вами?

— У мене ще ніколи такого не було. Таке могло трапитися на тренуваннях, а на змаганнях — ні.

— Яке Ваше найвище досягнення на сьогодні? Яку зі своїх перемог Ви пам'ятаєте найбільше?

— Найвищим досягненням для мене є два рекорди України: на 110 м біг з бар'єрами у категорії U16 (молдші юнаки) та 60 м категорії U18

(юнаки). Найбільше запам'яталися мені змагання, на які до мене приїхали батьки. Тоді вони вперше приїхали до мене і саме тоді я встановив рекорд України. Це дійсно круто, коли тебе підтримують батьки.

— Скільки часу займає підготовка до чемпіонатів?

— Всю свою кар'єру спортсмен тренується для досягнення більших цілей, тому буває по-різному. Ти можеш готуватися до одного старту все життя, всю свою спортивну кар'єру. Зазвичай, тренер складає тренувальний план, по якому ми і тренуємось.

— А як Ви готуєтесь морально і фізично до змагань?

— Фізично я готуюсь на тренуваннях, здебільшого це: бігові вправи, робота в тренажерному залі, різноманітні фізичні вправи. А морально — я намагаюсь не думати про змагання, проте це не завжди виходить, тому що хвилюєшся. А взагалі, я думаю, що кожного разу потрібно змагатися як востаннє, тому завжди намагаюсь віддавати всі емоції саме на змаганнях.

— Багато спортсменів заробляють на спорті. Чи можливо заробити на дисципліні, якою займаєтесь Ви?

— Дуже гарне запитання. Так, звісно, на моїй справі заробити можна, але для цього потрібно бути одним із кращиків. Наразі мій рівень ще не такий задовільний для великого заробітку, тому спортсмени мого рівня отримують стипендії, винагороди від держави.

— Чи маєте Ви якусь особливу дієту, яка допомагає Вам досягнути кращих результатів?

— Особливої дієти я не маю, але є певні періоди, наприклад, зараз осінь, змагань немає, тому я можу зовсім не слідкувати за вагою та дієти не дотримуватись. А є період змагань, тоді я дотримуюсь певної кількості калорій в день, намагаюсь менше їсти солодкого, намагаюсь підтримувати свою вагу.

— Що для Вас найскладніше у Вашому виді легкої атлетики?

— Для кожного спортсмена змагання це непростий період. Також тренування, дисципліна, мотивація може бути, а може і ні, тому, я вважаю, що тренування — це найскладніше. А ще — емоційне вигорання — це такий етап, який потрібно просто пережити.

— Як Ви поєднуєте навчання, спорт, особисте життя та роботу?

— Я намагаюсь все встигати. Зараз багато часу займає спорт. На особисте життя і навчання залишається небагато часу. Зараз молоді люди хочуть все одразу, але потрібно сфокусуватись на одному. Надаю перевагу спорту. Поки молодий — можна побігати, а гроші можна заробити і потім.

— Ким Ви бачите себе через 10 років?

— Я не люблю планувати наперед, але я думаю, що через 10 років я досягну чогось більшого в спорті, планую розвиватись ще далі, планую також зайнятися іншою справою.

Софія Байдук

Від першого тренування до міжнародних перемог. Інтерв'ю з армреслером

Олексій Десяренко, студент-бакалавр ОПП Середня освіти (Географія) природничого факультету не лише плідно навчається, але й будує кар'єру у спорті. Цього року Олексій здобув бронзу на чемпіонаті світу з армспорту.

Я поспілкувалася з ним про те, як він прийшов до спорту, як поєднує навчання та тренування, та які цілі ставить перед собою на майбутнє.

Спойлер: У світі спорту та навчання важливо знайти баланс між докладеними зусиллями та своїми бажаннями. Розглядаючи шлях Олексія, можна помітити, як дисципліна та наполегливість допомагають досягти успіху. Його історія показує, що шлях до перемог може бути складним, але водночас надзвичайно цінним. Кожен студент може знайти натхнення в його рішучості та відданості. Спорт і навчання вимагають контролю та готовності долати труднощі, однак саме цей процес формує характер і відкриває нові горизонти. Важливо пам'ятати, що, приймаючи виклики, ми стаємо кращими версіями себе.

— Як Ви дізналися про такий вид спорту, як армреслінг?

— Мій довгий, такий тернистий шлях в армреслінгу почався ще в 2017-2018 роках, коли в дитячій юнацькій спортивній школі мого рідного містечка Ємільчино мій перший тренер ДЮСШ ознайомив мене з цим нелегким видом спорту.

— Що спонукало Вас почати займатися цим видом спорту? Хто був у Вас першим тренером?

— Мій перший тренер, Андрій Сокірко, побачив у мені якісь фундаментальні задатки і вважав, що я зможу нав'язати боротьбу своїм суперникам, своїм одноліткам. Він помітив запал в моїх очах, який і по сьогодні допомагає мені представляти збірну України та виборювати призові місця.

— Яка з перемог Вам найбільше запам'яталась?

— Знаєте, немає такого поняття, яка перемога особливо запам'яталась. Адже всі перемоги чогось вартують, і навіть тут не про перемоги мова, а саме про поразки.

Тільки поразки мотивують. В спорті важливо не зупинятися і дисципліновано підходити до всіх аспектів. Але я б відмітив, напевно, міжнародну зустріч Freedom Україна-Білорусь у 2019 році, де я здобув абсолютне чемпіонство турніру всеєвропейського рівня, незважаючи на першу серйозну травму плеча. Через біль я дійшов до фіналу, і це запам'яталось найбільше. Але поразки, звичайно, більш запам'ятовуються, бо змушують аналізувати свої помилки.

— Як Ви готуєтесь до змагань, зокрема до останнього чемпіонату світу?

— Підготовка спортсмена — це рутинна, яка визначає тебе як спортсмена. Це самодисципліна, саморозвиток і самомотивація. Хоча монотонність і труднощі морально виснажують, ти все одно робиш свою роботу, яка має робитися, бо якщо не ти, то ніхто.

І як я готуюсь до змагань? По-перше, це аналіз своїх силових показників, витривалості та підходу до суперника, адже всі люди індивідуальні. Треба знайти ключик задля перемоги, адже ніхто не хоче програвати. Я дивлюсь відео, аналізую слабкі місця суперника і вибудовую план тренувань. Це включає план

харчування, відновлення і фізичні навантаження.

Готуюсь я шість разів на тиждень: кардіо, силові тренування, спеціалізовані вправи. Ми вже тренуємось у такому режимі близько семи років. Не сказав би, що це щось надзвичайне, але постійність важлива.

— Які емоції Ви відчули, дізнавшись, що здобули бронзову медаль?

— Спочатку відчув спокій — видихнув. Я багатогранний спортсмен, займаюсь багатьма видами спорту. Я є бронзовим призером всеукраїнського турніру з волейболу. Маю фундаментальний моральний стержень: коли переходиш з командних видів спорту на індивідуальні, тобі легше. Адже, коли ти сам на себе сподіваєшся, то тільки на себе і можеш ображатися, шукаючи причини своїх помилок. А також і тоді, коли ти розумієш, що сам дійшов до фіналу, нав'язав боротьбу і зробив усе можливе. Коли представляєш збірну України на міжнародному рівні, на арені, де представлено більше 2 000 спортсменів з 61 країни, це гріє і мотивує працювати ще більше. Дійшовши до фіналу, розумію, що міг зробити краще. Ми з тренером знали як, але дещо не вистачило спортивної відваги,

холодного розуму і досвіду саме на міжнародній арені. Отже, спокій, радість і гордість.

— Як Ви поєднуєте навчання, тренування, особисте життя та життя у Вашій родині?

— Поєднати все це в один мікс — дуже важко. Треба чимось жертвувати. Навчання на природничому факультеті проходить збалансовано, тому воно не відмічається як основний аспект.

Щодо родини, то вдома я буваю досить рідко через спортивні збори, тренування та відрадженьня в інші області чи країни. Поєднувати це все можна, але дуже складно. Поки молодий і є сили, намагаюсь поєднувати й потихеньку додавати навантаження. Але тут важливо знайти баланс, щоб усе йшло нога в ногу. Тобто, щоб не було так, що ти раз в рік вдома, у тебе проблеми з навчанням, ти не тренуєшся. Головне, щоб воно не налазило одне на одне, і не стало єдиним пріоритетом.

— Які Ваші подальші цілі в армреслінгу?

— Перш за все — перемога на чемпіонаті світу, хоча б на одну руку. Далі — все тренерська, наставницька діяльність, передача свого досвіду майбутньому поколінню. Це стосується, насамперед, роботи з дітьми, розвитку їх спортивних навичок і пропаганди здорового способу життя.

— Ким Ви бачите себе через 10 років?

— Це не таке складне питання, як може здаватися, але ситуація в країні дещо впливає на думки. Якщо все складеться на нашу користь, то в статусі Заслуженого тренера України. Хотілося б бачити майоріння синьожовтого прапора в усіх куточках світу завдяки нашим вихованцям. Тож попереду багато роботи, доведеться докласти багато зусиль, щоб хоча б наблизитися до цього, не говорячи

все про результат. Але я думаю, що все буде добре і все складеться на нашу користь.

— Що б Ви порадили студентам, які також хочуть поєднувати навчання зі спортом?

— Ви знаєте, от приходиться перший курс, і я спостерігаю плачевну статистику. Дивлячись і по ДЮСШ, і по нашій спортивній школі, і загалом — наші однолітки або молодші нас не мають інтересу до спорту. Дистанційне навчання, війна, сидіння вдома — все це їх стримує.

Все залежить від бажання. Якщо людина не хоче, вона не буде цього робити. Я ж не буду кричати чи когось змушувати. Якщо не хоче — то і мені байдуже.

Я хотів би порадити — не сидіти на місці. Завжди шукайте, адаптуйтеся, йдіть туди, де важко. Якщо впав — піднімайся. Тільки так можна досягти чогось. Будь-який розвиток — це для них на користь.

Я дивлюсь на студентів першого курсу. От нещодавно зайшов у зал на секцію з волейболу, і подумав: «Ой-ой-ой, як все плачевно». Не хочеться так бачити. Але я думаю, що мотивація та заохочення в секції, в якусь діяльність змусять їх досягти успіху. Адже людина, яка тренується, вона, як правило, трохи успішніша, ніж та, що цього не робить.

Аліна Самкова

Золото та срібло на Чемпіонаті України з боротьби самбо

Чемпіонат України з боротьби самбо серед юніорів та юніорок, юнаків та дівчат старшого віку, кадетів відбувся з 14 по 17 серпня 2024 року в місті Чернівці. Студентка факультету фізичного виховання і спорту нашого університету Віолетта Кумечко виборола золоту нагороду серед юнаків та дівчат старшого віку 2006-2008 р.н. та отримала право захищати спортивну честь України на Чемпіонаті світу. На другий день змагань серед юніорів та юніорок 2004-2006 р.н. Віолетта виборола II місце. Редакція спрямувала до чемпіонки нашого кореспондента. Ось що вона розповіла.

— **Віолетто, які емоції Ви відчули, коли дізналися про свою перемогу та здобуття золотої нагороди на чемпіонаті України?**

— Коли я дізналася про свою перемогу та здобуття золотої нагороди, мене охопили неймовірні емоції. Спочатку я відчула величезний викид адреналіну і щастя. Також, я відчула гордість за себе і свій шлях. Всі труднощі, тренування, витрачені сили — все це принесло свої плоди. Внутрішнє відчуття досягнення мети було надзвичайно приємним і зворушливим.

— **Розкажіть, як проходила підготовка до цих змагань? Що стало ключовим фактором Вашого успіху?**

— Підготовка до змагань була досить інтенсивною і вимагала від мене максимальної самовіддачі. Я почала готуватися заздалегідь, зосередившись на тренуваннях, які стали моїм щоденним ритуалом. Кожен день був спланований: я займалася фізичними вправами, вдосконалювала технічні навички, а також приділяла увагу тактиці. Особливу увагу я приділяла також харчуванню та відновленню. Правильний раціон дозволив мені підтримувати оптимальний рівень енергії, а регулярний сон та релаксація допомагали запобігти перевантаженням.

Ключовим фактором мого успіху стало моє бажання і рішучість домогтися мети. Я ставила перед собою чіткі цілі на кожному етапі підготовки і працювала над ними систематично.

Також важливу роль відіграла підтримка моєї команди, тренерів і близьких, які завжди вірили в мене і підбадьорювали в моменти, коли було важко.

— **Які труднощі виникли під час змагань? Чи були суперники, які стали для Вас особливим викликом?**

— Під час змагань в мене були одні труднощі — фізична втома. Підготовка до змагань була виснажливою, і навіть невелике перевантаження відчувалося. Також був психологічний тиск. В мене були суперниці, з якими я боролася раніше, тому я хвилювалася, щоб не зробити якусь помилку і не програти їм.

— **Ви також здобули срібло серед юніорів. Як Ви оцінюєте свій виступ у цьому змаганні?**

— Я вважаю, що змогла продемонструвати свої навички та тактичне мислення, хоча завжди є над чим працювати. Срібло — це не лише результат, а й можливість проаналізувати свої помилки і покращити свою техніку. Я вдячна своїм тренерам та команді за підтримку, і планую продовжувати працювати над собою, щоб досягти ще більших успіхів у майбутньому.

— **Яке значення для Вас має можливість захищати спортивну честь України на чемпіонаті світу?**

— Можливість захищати спортивну честь України на чемпіонаті світу має для мене велике значення. Це не лише шанс продемонструвати свої навички на міжнародній арені, але й

можливість представляти свою країну, її культуру та дух.

— **Які Ваші плани на майбутнє? Як Ви будете готуватися до чемпіонату світу?**

— Мої плани на майбутнє зосереджені на підготовці до чемпіонату світу по таким напрямкам: тренування — зосередитися на регулярних тренуваннях для покращення своїх навичок та фізичної форми; здорове харчування — дотримуватися збалансованої дієти, що забезпечить необхідну енергію та підтримку для відновлення; психологічна підготовка — працювати над психологічною стійкістю, адже змагання на такому рівні вимагають не лише фізичних, але й ментальних зусиль.

— **Як впливає на Вашу спортивну кар'єру підтримка університету та Вашого факультету?**

— В цьому році я була відзначена премією міської голови. Викладачі мене підтримують, з розумінням ставляться до моїх пропусків, коли я на змаганнях.

— **Що б Ви порадили молодим спортсменам, які мріють досягти висот у спорті?**

— Молодим спортсменам, які мріють досягти висот у спорті, я хочу дати кілька порад. Перш за все, порадила б постійно тренуватися, бо регулярні тренування — ключ до покращення результатів. Необхідно зосередитися на техніці, витривалості та фізичній підготовці. Потрібно ставити перед собою конкретні короткострокові та довгострокові цілі. Це

допоможе зберегти мотивацію і відстежувати свій розвиток. Дуже уважно потрібно слухати тренера, бо досвідчений тренер може дати цінні поради та корекції. Будьте відкритими до критики та навчання.

Необхідно зберегти баланс між тренуваннями та відпочинком, відновленням. Надмірні навантаження можуть призвести до травм. Потрібно розвивати психологічну стійкість. Варто практикувати медитацію або візуалізацію для покращення концентрації та зменшення стресу.

Розмовляйте, спілкуйтеся з однодумцями, знайдіть підтримку серед інших спортсменів. Спільні тренування та обмін досвідом можуть бути дуже корисними.

Не забувайте, що збалансоване харчування є важливою частиною

спортивної підготовки. Потрібно консультуватися з дієтологом, щоб підібрати для себе оптимальний раціон.

Не бійтеся невдач та поразок. Невдачі — це частина шляху до успіху. Вчіться на своїх помилках і продовжуйте рухатися вперед.

І, найголовніше, — залишайтеся вмотивованими, знайдіть джерела натхнення у книгах, фільмах, біографіях успішних спортсменів.

— **Ким Ви себе бачите через 10 років: діючим спортсменом, тренером чи, можливо, функціонером у федерації?**

— Тренером. Хочу передати свій досвід наступному поколінню, допомагаючи молодим спортсменам розвиватися.

Артем Соколовський

Срібло на чемпіонаті Європи з сучасного п'ятиборства

Юніорський чемпіонат Європи з сучасного п'ятиборства проходив з 13 по 18 серпня в місті Софія, Болгарія. Українська команда показала хороший результат і здобула друге місце. Житомирську область на цих змаганнях представляв студент ЖДУ імені Івана Франка Данило Сич. Кореспондент газети поспілкувався з Данилом та дізнався, чого вартя ця перемога.

— **Хто, що, яка подія у Вашому житті привели Вас до спорту?**

— В спорті я з п'яти років. Займався різними видами, але згодом мене віддали до житомирського басейну «Авангард». Там була група з сучасного п'ятиборства, і з тих пір я продовжую тренуватися і показувати

результат там. П'ятиборство включає в себе плавання, біг, фехтування, стрільбу і на даному етапі додали подолання смуги перешкод.

— **Чому Ви обрали п'ятиборство?**

— Мені сподобалось, що воно дуже різноманітне, всі ці спортивні

дисципліни доповнюють одна одну і виходить дуже цікаво. Мені ще сподобався колектив, в якому я займався, тому я і залишився.

— **Юніорський чемпіонат Європи — це Ваше перше змагання європейського рівня?**

— Ні, я вже брав участь у змаганнях в доволі юному віці (приблизно 13-14 років) в Португалії, Угорщині та Німеччині. На перших змаганнях у мене було чотири дисципліни і я увійшов у трійку лідерів. А надалі старту трохи закінчилися і ось вони знову відновилися, ми поїхали і показали непогані результати.

— **Хто є Вашим тренером? Які поради від нього Ви запам'ятали на все життя?**

— Моїм тренером є Тищенко Віталій. Він завжди дає мені настанови і на змагання, і на повсякденне життя, щоб я правильно вирішував свої проблеми. На змаганнях від нього є підтримка, мені це допомагає. Але в тренувальному процесі завжди є суперечки, десь він не згоден, десь я не згоден, але це не так важливо.

— **Розкажіть про свої тренування перед чемпіонатом. Наскільки вони були важкими?**

— Перед чемпіонатом нас зібрали до Києва на збір, де ми провели три тижні активної підготовки. Більше уваги я приділяв фехтуванню та стрільбі, бо на чемпіонаті світу вони мене трохи підвели. Тому найбільше запам'яталося саме фехтування, ми дуже багато над ним працювали, і це дало свої плоди. Мені також сподобалося тренування з бігу, воно було досить інтенсивне, такого в мене давно не було.

— **Розкажіть про свою команду. Як давно Ви виступаєте разом? Чи траплялися у Вас якісь суперечки,**

як вони вирішувались?

— В команді був Роман Попов, неодноразовий призер Європи та світу, та Дмитро Худенко, також призер Європи і світу. Суперечок і непорозумінь не було, ми разом працювали. Ми серйозно підійшли до своєї роботи, на зборі ми відпрацювали все від початку до кінця і все вийшло. Цікавих історій немає, оскільки ми потребували і просто пішли відпочивати в номер.

— **Наскільки хвилююче було представляти Житомирську область, зокрема наш університет, на цій світовій події?**

— Не було ніякого переживання. Я був впевнений, що ми добре виступимо і займемо призове місце. Хотіли зайняти перше, але ми стали віце-чемпіонами. Будемо працювати далі. Але перед самим виступом завжди є хвилювання, та ти з ним борешся, виходиш на старт і показуєш результат, на який ти працював.

— **З яких країн були ще спортсмени? Яка з команд була для Вас найсильнішим суперником?**

— На чемпіонаті Європи було 23 країни: Турччина, Литва, Італія, Німеччина, Болгарія, Угорщина і так далі. На старті були сильні команди з Німеччини, Італії та Франції. Але ми всіх обійшли, лише французи стали першими. Вони сильні суперники, обійшли нас у фехтуванні, я з хлопцями трішки гірше фехтував, тому нам не вистачило балів.

— **Як сприймали у Софії команду з України з огляду на війну, яка в нас йде?**

— Нас добре сприймали, не було ніяких сутічок, суперечок. Брали участь також «нейтральні» атлети, але на контакт з ними ніхто не входив, тому все було в межах норми.

— **Ким Ви себе бачите через 10 років?**

— Успішною людиною. Поки є час — виступаю. Далі подивимося, як буде.

Також кореспондентці вдалося поспілкуватися з тренером Данилом і взяти у нього короткий коментар.

— **Як би Ви могли охарактеризувати Данила як учня?**

— Тільки з позитивного боку. Це людина, яка у важкий час зможе зібратися і виконати таку роботу, яку дехто не зміг би зробити ніколи. Дуже вольовий, цілеспрямований і вихований хлопець, ерудований. Університет дає йому багато, щоб він чогось досягнув, і звісно, родина. І це все в нього є. Я вважаю, що працелюбність — це талант, і у Данила він є.

— **Чи були у Вас хвилювання перед та під час виступу?**

— Хвилювання — це не те слово, там емоції переповнювали, бо було дуже важко. І перший раз зіткнулися з «нейтральними» спортсменами, хоч ми і виграли у них, але потрібно було зібратися. Окрім того, в сучасних умовах було не дуже просто підготуватися. Але все пройшло гідно і хвилювання були великі, не тільки за спортивну форму, а й за політичні аспекти.

— **Чи були виправдані Ваші переживання?**

— Я вважаю, що все пройшло добре. Але зараз такий час, коли ти дивишся не тільки на результати, а більше цікавлять помилки, які ми робимо. Кожна недоробка — важлива і підводяться висновки зовсім не радісні. Бо неважливо чи є нагорода, важливі висновки, які ти зробив для себе.

Анастасія Скородинська

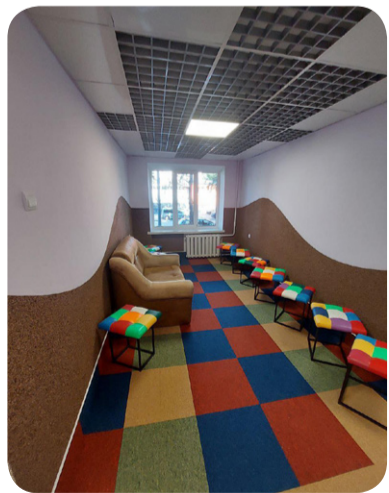

Літні ремонтні роботи у корпусах університету

Сьогоднішня зіштовхує нас із обставинами, в яких ми маємо дбати не лише про безпеку, а й про комфортні умови для перебування членів академічної спільноти університету під час навчально-виховного процесу. Період літніх канікул дав змогу реалізувати частину реконструкційних й ремонтних робіт у навчальних корпусах, гуртожитках та адміністративних будівлях нашого університету. Студенти, ліцеїсти, науково-педагогічні працівники і співробітники Житомирського державного університету імені Івана Франка зможуть оцінити результати проведених робіт уже у вересні цього навчального року!

- Що зроблено:
- у навчально-лабораторному корпусі №4 проведено ремонтні роботи у вбиральнях на поверхах, повністю замінено сантехніку й здійснено монтаж обладнання для людей із особливими освітніми потребами, які є членами академічної спільноти;
 - у частині гуртожитків встановлено нові душові кабінати та санвузли, обладнані необхідною сантехнікою із повною реконструкцією приміщень.
- Плануємо:
- продовження ремонтних робіт із оновлення туалетних кімнат у корпусах університету;
 - здійснення реконструкції душових й допоміжних кімнат гуртожитків;
 - оновлення меблів й мультимедійного обладнання аудиторного фонду.

Прес-служба університету

Школярі vs Студенти

День знань – це день, який у багатьох викликає змішані почуття. Хтось із захватом очікує нових знань, а хтось ще згадає про канікули. Сприйняття цього свята у школярів та студентів кардинально відрізняється.

Школярі: Нові горизонти чи старі проблеми?

Для школярів День знань – це початок нового навчального року, який буває захопливим або лякаючим. Молодші школярі з нетерпінням чекають на нові пригоди та відкриття: нові друзі, нові вчителі, нові предмети. Проте учні випускного класу часто відчують тривогу через майбутні екзамени, ЗНО/НМТ та вибір професії. Для них навчання стає в рази важчим через стрес та переживання.

Студенти: Незалежність чи безмежні можливості?

Студенти сприймають День знань зовсім інакше. Після 11-ти років навчання у школі їм важко звикнути до студентського життя. Першокурсники схожі на школярів: нове середовище, люди та виклики. Для них цей день був особливо хвилюючим. Дехто з них лише кілька місяців тому закінчив школу і сьогодні вперше переступив поріг вищого навчального закладу.

«Я дуже хвилююся, адже це абсолютно новий етап у моєму житті. Впевнений, що попереду багато цікавого. Сподіваюся, що зможу знайти

тут друзів і здобути знання, які допоможуть мені у майбутньому», — поділився своїми враженнями майбутній графічний дизайнер Нікіта.

А Віолетта, яка приїхала до університету з іншого міста, зізнається, що для неї найскладнішим буде адаптуватися до нового середовища: «Я залишила свій дім і рідних, щоб навчатися тут. Це хвилює, але я вірю, що це варте зусиль. Мені хочеться здобути нові знання і стати професіоналом у своїй сфері».

Але вже на другому курсі вони розуміють, що навчання у виші – це свобода вибору та відповідальність за свої рішення.

Батьки: гордість і підтримка.

Свято Першого дзвоника стало особливо зворушливим і для батьків. Багато хто з них зізнається, що гордиться своїми дітьми та, водночас, переживають за їхній майбутній шлях.

«Ми дуже пишаємося нашим сином, адже вступ до університету на вчителя фізичної культури був його мрією. Ми будемо всіляко його підтримувати в навчанні, адже розуміємо, що попереду чекають нові виклики і випробування», — розповідає

пані Оксана, мама одного з першокурсників. Іван, батько першокурсника, додає: «Для нас важливо, щоб наш син не лише отримав хорошу освіту, але й знайшов тут своє місце у житті. Ми впевнені, що ЖДУ імені Франка дасть йому для цього всі необхідні можливості».

Викладачі: нові горизонти і очікування.

Не менш важливим цей день був і для викладачів університету, які готуються передавати свої знання новому поколінню студентів.

«Перший дзвоник завжди є символом нових починань, і для нас, викладачів, це також початок нового навчального року. Ми з нетерпінням чекаємо на зустріч із першокурсниками, адже це можливість не лише навчати, але й надихати їх на нові досягнення» — зазначила пані Юлія, викладач кафедри англійської філології та перекладу.

Викладач графічного дизайну пан Анатолій наголосив на важливості першого року навчання: «Першокурсникам потрібно налаштуватися на інтенсивну роботу і ми завжди готові допомогти їм адаптуватися

до нових умов і підтримати в їхньому навчальному процесі».

Попереду нові досягнення
Свято Першого дзвоника в університеті стало яскравим початком навчального року, сповненого нових знань, вражень і можливостей. Попереду на першокурсників чекають не лише лекції та семінари, а й знайомство з новими людьми, участь у наукових і творчих проєктах, здобуття професійних навичок і незабутні студентські роки.

Кожен із школярів та студентів зіткнеться зі своїми особливими викликами. Школярі намагатимуться зрозуміти як знайти баланс між навчанням та особистим життям, як не зірватися від постійного стресу та тиску. Університетське життя — це час, коли формуються особистість і професійні орієнтири, і саме від того, як пройде цей період, багато в чому залежатиме майбутнє кожного студента. Тож ми бажаємо всім першокурсникам натхнення, наполегливості та успіхів у їхніх починаннях!

Віолетта Жуківська,
Артем Соколовський

Чому я обрала Житомирський державний університет?

Вибрала я Житомирський державний університет імені Івана Франка не випадково. Насамперед, мені хочеться сказати, що я обрала цей університет через журналістику.

Я – творча людина. Мені подобається малювати, співати, робити фотографії, а також мене завжди приваблювало письменництво. Раніше, коли я була в школі, я часто писала вірші, вигадані історії або просто фанатські роботи до популярних фільмів, програм, книжок тощо. І тільки

потім, в кінці 11-го класу, я вирішила подивитися як пишуться репортажі. Мені це... лягло до душі. Тому я вирішила обрати професію журналіста, спробувати себе у цій сфері. А ЖДУ дає мені можливість це зробити, тому це є першою і, по суті, останньою причиною, через яку я подала документи, щоб навчатися тут. (Не враховуючи те, що я живу поруч.)

Звичайно, в мене є декілька недоліків, але, не дивлячись на це, я все одно обрала спеціальність

«журналістика». Я не дуже вмію спілкуватися з новими людьми й складно входжу у новий колектив. Але я сподіваюся, що навчусь бути більш відкритою до інших людей як у сфері своєї професії, так і в простій комунікації. Думаю, що можу почати з мого нового колективу. Я рада, що в нас він склався добре, та й люди хороші видались. Кажучи про викладачів, хоча б з тих, кого я знаю тільки онлайн, — вони хороші люди й знайти з ними спільну мову це – питання часу.

У майбутньому... я не сподіваюся досягнути якихось великих висот, просто хочу набратись (трохи) більше досвіду.

На мою думку, людина може адаптуватися до всього, тому далеко вперед дивитись не треба, хай усьому буде свій час. Я дуже сподіваюся що ці чотири роки у ЖДУ будуть наповнені гарними спогадами, хоча без поганих не обійтись ніяк, але я сподіваюся на краще.

Карина Весельська

Дві причини не вживати фемінітиви

В українській мові є іменники, які називають особи за професією, родом занять, соціальним статусом. Вони мають певні особливості. Зв'язок форм роду з певною статтю у цій групі назв в українській мові не послідовний.

На відміну від чеської мови, де творення жіночих парних іменників від чоловічих назв за професією, родом діяльності, соціальним статусом є регулярним, в українській мові значна частина іменників такого типу не має жіночого парного іменника, тому форма чоловічого роду вживається як на позначення людини взагалі та чоловіка зокрема, так і на позначення жінки: адвокат, хлібороб, професіонал, фахівець, експерт, професор, лінгвіст, доцент, знавець, колекціонер, президент, посол, дипломат, лауреат, депутат, інженер-будівельник.

Такі іменники мають генералізуючу функцію — вони можуть називати людину взагалі, особу чоловічої статі та особу жіночої статі за професією, родом діяльності, соціальним статусом. В українських граматиках їх

називають двородовими лексемами, іменниками спільного роду, хоча у тлумачних словниках вони визначені як іменники чоловічого роду. Розрізнення родового значення двородових лексем здійснюється в узгоджувальних конструкціях: хірург Михайлова, молода інженер увійшла до кабінету, жінка-космонавт Саллі Райд, дівчина-інженер — професіонал у своїй справі, доктор медичних наук Ольга Богомолець.

В інших випадках парні назви з формальними показниками жіночого роду (іменники парного роду) утворюються за допомогою цілого ряду фемінізуючих формантів -к(а), -иц(я), -ниц(я), -щиц(я), -ес(а), -ис(а), -л(я), -ух(а): журналіст — журналістка, піаніст — піаністка, делегат — делегатка, секретар — секретарка, касир — касирка, спортсмен — спортсменка, селянин — селянка, львів'янин — львів'янка, фельдшер — фельдшерка, льотчик — льотчиця, провідник — провідниця, розвідник — розвідниця, жнець — жниця, продавець — продавщиця,

союзник — союзниця, письменник — письменниця, реготун — реготуха, шептун — шептуха, поет — поетеса.

Проте в українській мові не всі парні іменники жіночого роду є семантично тотожними до іменників чоловічого роду, від яких вони утворені: математик «вчений в області математики»; «учитель математики», математичка розм. «студентка математичного факультету», «вчителька математики»; секретар «службовець — діловод», «виборний керівник якої-небудь організації, якогось органу; особа, що очолює організаційно-адміністративний або виконавчий орган міжнародної організації», секретарка «службовець-діловод». Частина таких назв є експресивно-оцінними порівняно з відповідними чоловічими назвами, вони несуть на собі відтінок зневажливості: директор — директорша розм., директриса розм.

Неоднозначним є ставлення вчених до сучасних неологізмів типу бізнесмен — бізнесменка розм.,

бізнесменша розм., знев., прозаїк — прозаїчка, прозаїчка, прозаїкня розм., знев. У сучасному мовленні (частіше у мові засобів масової інформації) функціонують фемінітиви типу професорка, професориня, професореса, професориса, професориця, що, порівняно з назвами професорша та професориха, претендують на стилістично нейтральний статус. Однак у реальному функціонуванні вони суттєво відрізняються від чоловічої родо-особової назви професор і набувають у реальних контекстах виразних оцінних та експресивних (частіше негативних) конотацій. Саме тому в офіційному та науковому мовленні українська мова віддає перевагу вживанню назв чоловічого роду на позначення і чоловіка, і жінки з контекстуальною ідентифікацією їх реального родового значення.

За книгою:
Архангельська А. Граматика української мови. Морфеміка. Словотвір. Морфологія

Десять фактів про каву

1. Кава – це ягода.
2. Кавомолку винайшов лондонський коваль у 1665 році.
3. Бетховен, любитель кави, був таким дотошним, що завжди перераховував всі 60 зерен кави для кожної чашка, коли готував каву. А Вольтер випивав 50 чашок кави на день.
4. Перші кав'ярні у

Константинополі називалися «qahveh khaneh» (школа мудрості). Там збиралися художники та літератори.

5. У Греції та Туреччині й досі за традицією каву першому подають найстаршому.

6. Японія – третій за величиною споживач кави у світі. Там вважають,

що каву робить шкіру обличчя здоровішою, знижує кількість зморшок. У цій країні приймають ванни з кавовою гуцею, що була настояна на м'якоті ананаса.

7. Коли Ви купуєте парфуми, візьміть із собою трохи кавових зерен. Запах кави освіжить ніс між різними парфумами.

8. У грудні 2001 року Бразилія випустила поштову марку із запахом бразильської кави – запах тримається від 3 до 5 років.

9. Кавова гуца допомагає в саду – якщо посипати нею землю, слимаки та равлики не будуть їсти рослини.

10. До 10 століття каву вважалася їжею, а не напоєм. Ефіопські племена змішували кавові зерна з тваринним жиром, скочували їх в кульки та їли під час довгих подорожей.

Квадробери, теріантропи та фуррі: суть і приховані небезпеки нової субкультури

Діти-квадробери все частіше стають головними героями курйозних ситуацій. Підрастає покоління в масках з мордами тварин і накладними хвостами, що рачкує (пересувається навкарачки), тепер можна побачити не тільки в роликах з інтернету, а й на вулицях українських міст. Чим займаються і у що вірять квадратобери - хто це і що про нове захоплення дітей потрібно знати батькам.

Уперше світ дізнався про те, що таке квадратобери, завдяки хлопцеві на ім'я Кенічі Іто з Токіо. У дитинстві він зовні був схожий на мавпочку, через це часто вислуховував глузування від однолітків, але не ображався. Одного разу, будучи вже дорослим, Іто в зоопарку побачив мавпу, яка бігала по вольєру з неймовірною швидкістю. Відтоді Іто почав вивчати особливості опорно-рухового апарату мавпи і намагався адаптувати наявні функції під організм людини. На це пішло 9 років.

Звісно, Іто не залишився непоміченим - на дорослого чоловіка, який бігає Токіо навкарачки, не раз звертала увагу поліція, але, тим не менш, бажаних результатів новатор досяг:

у 2008 року він пробіг стометрівку навкарачки за 18,58 секунди;

у 2013 році - за 16,87 секунди;

у 2015 році - за 15,71 секунди.

Іто став рекордсменом, а до нової техніки бігу стали придивлятися американські фітнес-тренери, саме тому в США з'явився вид тренувань під назвою «animal flow» - «вільні рухи в стилі тварини», що поєднують його, пілатес, стретчинг, капоейру і брейк-данс. Простіше кажучи, спочатку квадратобіка справді була тільки видом фізичних вправ, а не субкультурою.

Сама назва «квадробіка» - це латинське «quattuor» (чотири) і англійське «aerobics» (аеробіка).

У сучасному світі, найчастіше, квадратобери - це люди (зокрема діти), які стали учасниками нестандартної субкультури, яка вже нічого спільного не має зі спортом. Нині діти, які беруть участь у тренді, пересуваються навкарачки, використовуючи тематичний реквізит - маски та накладні хвости. Для них квадратобіка - це не про фізичну активність, а про спільність і приналежність до трендів.

Але квадратобери в Україні не одні - це тільки одна гілка модної нині субкультури. Крім них існують теріантропи та фуррі, а різниця між трьома різними течіями одного тренду суттєва: квадратобери - ті, хто імітує поведінку тварин фізично і зовні, надягаючи маски і хвости; фуррі наслідують мультяшних героїв - людиноподібних звірят; теріантропи переконані, що мають душу тварини.

Для того щоб розуміти, чи небезпечна така квадратобіка для дитини, необхідно поспостерігати за її поведінкою і мотивацією.

Психолог Віталій Сторचेусов каже, що дитина має ідентифікувати себе в соціальній ієрархії, визначитися, як вона має поводитися, спілкуватися, розуміти, що може отримувати там ресурси - прийняття, захоплення чи навіпаки - покарання. Якщо дитина цього не робить, а захоплюється таким

хобі в спотвореному вигляді, то є ймовірність неправильної соціалізації - вона може почати ідентифікувати себе, як тварина.

Кожен дорослий, який бачить, що його дитина почала захоплюватися новомодною

субкультурою, має розуміти, чим відрізняються теріантропи від квадратоберів і фуррі, а потім точно визначити, до якої течії насправді «лежить душа» дитини.

Віталій Сторчеусов вважає, що теоретично таке захоплення може призвести до психічних розладів, але для цього потрібен фундамент: високий рівень тривоги; схильність до депресії; потужний стрес у житті.

Якщо в дитини щасливе життя, а квадратобіка - одне із захоплень - з нею абсолютно нічого не буде. Зараз вона просто грає з друзями, бо їй весело, цікаво, це спосіб самовираження, і є

такий тренд, але з часом вона зрозуміє, що їй це не потрібно. Такий сценарій реальний, якщо в дитини здоровий психологічний імунітет, здорова психіка.

У тому випадку, коли дитина через поведінку батьків не отримала здорову самоідентифікацію, але має викривле-

психіка сильно зіпсована.

Психолог радить батькам звернути увагу на те, скільки часу дитина живе в ролі тварини - яка частина життя для неї відведена. Якщо в сина чи доньки з'явилось це хобі, але зникла активність в інших сферах життя, - то це «тривожний дзвінок».

Потрібно дивитися, чи зберігає дитина здоровий глузд поза хобі. Якщо так, то, найімовірніше, процеси самоаналізу, який рано чи пізно введе дитину на новий шлях, де юний квадратобер отримає якийсь результат і змінить свої погляди.

Якщо ж дитина закрилася в собі, і все її життя - це квадратоберінг, то на це вже 100% варто звернути увагу, навіть якщо вона не ідентифікує себе як тварину. Хобі може бути лише «дзвіночком» про те, що в родині давно були проблеми. Якщо дитина була нещасливою ще до цього хобі, тоді очевидно, що треба щось змінювати в родині.

Психолог Віталій Сторчеусов переконаний, що якщо є «тривожні дзвіночки», потрібно звернутися до дитячого або сімейного психолога. Якщо ж зовсім треш - кваліфікований психолог може порадишити звернутися до психіатра. Батькам у жодному разі не можна примусово вивести дитину з оточення

квадроберів, щоб не отримати з її боку спротив і не зіпсувати стосунки. Дитина обиратиме те місце, де вона щаслива, тому потрібно діяти за принципом співпраці. Слід налагоджувати стосунки в сім'ї, щоб дитина була готова відмовитися від цього хобі, оскільки в родині все добре.

Якщо батьки вмовлятимуть дитину відмовитися від квадратоберінгу - це погіршить ситуацію. Варто діяти за принципом «клин клином вибивають» - у сім'ї має бути більше позитиву для того, щоб дитина була самостійно готова зменшити цінність цього захоплення.

Психолог вважає, що має відбутися психологічний процес зменшення цінності квадратоберінгу, і, найімовірніше, дитячий психолог піде за цим алгоритмом. Зменшити цінність хобі можна шляхом налагодження стосунків між дитиною та батьками. Квадробіка має ставати не єдиним способом життя, а додатковим захопленням, чимось цікавим, але не супер цінним.

Якщо дитина отримує емоції тільки від цього хобі, то, очевидно, що вона буде себе ідентифікувати виключно в ньому. Якщо ж квадратобіка - це лише 10% від її захоплень, тоді є шанс, що друзі-квадробери швидко «зблякнуть» на тлі більш цікавих захоплень.

З сайту «Простір психологів» за посиланням <https://www.facebook.com/psychologspace>

Джерело: unian.ua

Фотографія та імідж газети

Фотографія відіграє ключову роль у журналістиці й особливо у створенні іміджу газетних видань. Для газет це важливий інструмент, який допомагає розповісти історії, викликати емоції та привернути увагу до важливих подій. У сучасному світі, де інформація споживається швидко і у великих обсягах, якісні фотографії стають важливим елементом, що може зробити газету популярною і затребуваною.

З моменту появи перших газет зображальний елемент став невід'ємною частиною видань. Раніше газети покладалися на ілюстрації, щоб візуалізувати новини та події. З розвитком технологій з'явилися фотографії, їхня роль зростає. Сьогодні якісні фотографії стали необхідним елементом для підтримки інтересу читачів і створення візуально привабливого контенту.

Фотографії в газетах слугують важливим орієнтиром. Вони не тільки роблять статті доступнішими і зрозумілішими, а й дають

змогу краще зрозуміти контекст подій. Фотографії часто слугують ілюстрацією новин та аналітичних матеріалів, допомагаючи краще сприймати інформацію та ухвалювати рішення на її основі.

Фотографії мають неймовірну силу викликати емоції. Якісний знімок може передати радість, смуток, натхнення або тривогу. Це дає змогу глибше залучити читачів до змісту газети, показати важливі моменти та розповісти історії, які можуть залишатися непоміченими без візуального супроводу.

Професійні фотографії вимагають

не тільки таланту фотографа, а й високої технічної майстерності. У газетах, де важливо передати кожен деталь, фотографії мають бути високої якості, чіткими та добре скомпонованими. Це вимагає сучасного обладнання та професійного підходу до обробки зображень.

Фотографії відіграють ключову роль у створенні іміджу газетних видань. Вони допомагають привернути увагу читачів, зробити статті доступнішими та зрозумілішими, а також передати емоційну складову новин. Фотографії допомагають створити зв'язок із читачами, показуючи важливі моменти життя та актуальні події. Зрештою, саме фотографії роблять газету живою, цікавою і затребуваною.

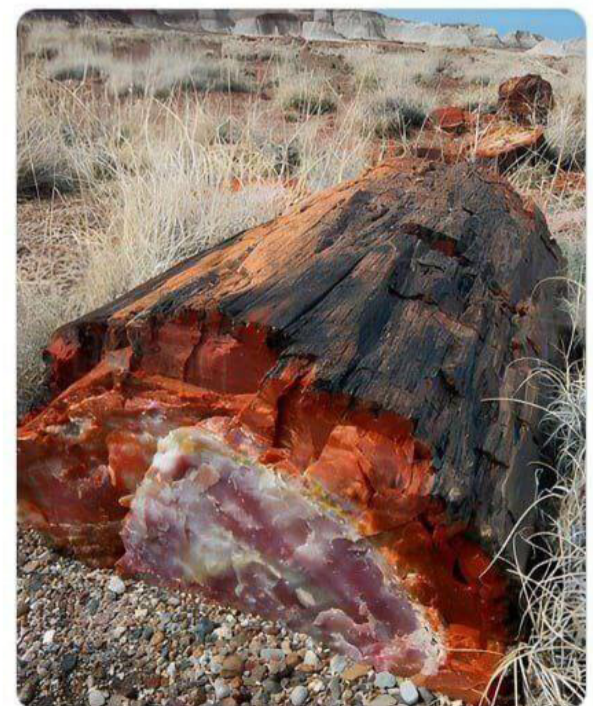
Фотографія - це не просто ілюстрація до тексту. Це інструмент, який допомагає створювати імідж видання, його обличчя і його душу. І в цьому полягає її справжня цінність.

Ангеліна Тична

Павло А* @PashaXVI - 57 хв

Рідкісне фото. Вихід салової жили на поверхню. Зазвичай сало видобувають під землею. Але український кристалічний щит має місце виходу сала на поверхню. Кривий Ріг, 2028 рік.

Щомісячна студентсько-викладацька газета

Засновник: Житомирський державний університет імені Івана Франка.

Ідентифікатор медіа - R30-04044.

Редактор: Андрій Близнюк.

Коректори: СІЦ.

Верстка: Тетяна Безверха. © СІЦ (макет редакції).

Адреса редакції: вул. В. Бердичівська, 40, кім. 215а, корпус № 4, Житомир, 10008.

Тел.: (097) 322-09-50.

Електронна адреса: a.blinjuk.zt@gmail.com

Електронна версія газети: <https://zu.edu.ua/universum.html>

Редакція може не поділяти думки авторів публікацій. Редакція залишає за собою право на редагування і скорочення матеріалів. Рукописи не повертаються і не рецензуються. За достовірність фактів, поданих

у матеріалах, відповідальність несе автор, а рекламної інформації — рекламодавець. За якість газети відповідальність несе друкарня. При передруку матеріалів «Універсума» посилання на газету обов'язкове. Листування з читачами ведеться тільки на сторінках газети. Світлина, вміщена у газеті, не обов'язково є прямими ілюстраціями до текстів.

Газета є членом Асоціації професійних журналістів і рекламистів Житомирщини та Асоціації молодіжної преси України.

Електронна версія.

Віддруковано
Адреса
Тел.
Замовлення

Наклад